

 HARLEQUIN[®]

ARSTI UUS VÕIMALUS

KAREN TEMPLETON

Enthus

Karen Templeton
THE DOCTOR'S DO-OVER
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Karen Templeton-Berger
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E02252713
ISBN 978-9949-25-333-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Melanie Duncan jäi jahmunult põrnitsema, kui tema ninasõõrmetesse kandus vastik bukett hallitusest, iidsest rasvast ja millestki, mis oli kord surnud tema vanaema Nixon-i aegsesse külmkappi. Püha müristus, Amelia Rinehart oli alles hoidnud vist küll iga viimase kui klaaspurgi ja plasttopsi, mida ta kunagi oli puudutanud.

Õlgu väristades sulges Mel määratud sinepikollase kapiukse. Kogu kaheksa magamistoaga maja oli täis aastakümnete vältel kogunenud ajakirjade, ajalehtede ja reklaambroš üüride ähvardavaid virnu. Mõtleks vaid, nüüd on see kõik tema oma, õigemini küll tema Aprili ja Blythe'i oma, mõlgutas ta pahuralt, lükates samal ajal rusikaga lahti vastiku kraani ja oodates terve igaviku enne, kui kuum vesi viimaks keldrist temani venis.

Seejuures rändas tema pilk aeglaselt välja räpasest aknast ja üle umbrohtu kasvanud tagaõue allpool asuva abajani, mille sinine vesi sädeles septembrilõpupäikeses. Ta võis peaaegu näha kolme tüdrukut muulil päikest võtmas, pikutamas Walmartist ostetud rannalinadel ja kuulamas kellegi vanast raadioloksust kostvat Green Dayd. See oli tõenäoliselt Blythe'i oma.

Ootamatult läks vesi tulikumaks ja Mel karjatas. Vandudes kohendas ta kraani käepidet ja mõtles, et võib-olla on ta ikka veel šokis. Mitte niivõrd vanaema surma pärast – lõppude lõpuks oli ta peaaegu üheksakümmend aastat vana, kuigi surm pidi tõenäoliselt oma vastupunniva ohvri küll kõiega kinni siduma ja minema lohistama. Aga pärida kinnisvara idarannikul pärast

seada, kui nad polnud vanaemaga kümne aasta vältel sõnagi vahetanud? See oli veider. Veelgi enam, ta oli kohas, mille kohta ta arvas, et ei tõsta sinna enam eales jalgagi.

Või viimases kohas, kus ta tahtnuks olla.

Põnevusvärinad külmetaval ihul – nähtavasti termostaat siiski ei töötanud –, küüris Mel käsi nõudepesuvahendiga, mis ikka veel mõlkis valamul serval seisis, ja pööras pead üksnes selleks, et teha grimass pragunenud Formica kattega kaetud tööpinnal kõrguvatele ammuilma aegunud taimsete toidulisandite pudelite kuhjadele. Seejärel rändas Meli pilk surnud taimede lasule lagunenud verandale viiva tagaukse ees ning külmi ja kapi vahele topitud sadadele paberikottidele, mis olid kindla peale täis hiirte väljaheiteid. Selle kohta oleks tema tütar öelnud: vas-tik. Õnneks pesumasin siiski töötab, sest ta poleks mingi hinna eest pannud oma last magama kopitanud linade vahele, mis ta oli pesukapist leidnud.

Kas tema vanaema oli alati olnud selline sodikoguja? Või oli see segadik jäänud neil kolmel kahe silma vahele nendel pikkadel mõnusatel suvedel, kui tuttavat maailma lihtsalt ei eksisteerinud?

Pead vangutades marssis Mel söögituppa ja hõikas oma tüdruku, kes oli märksa kangem kui Mel, ja kes oli kohe, kui nad sisse astusid, õnnest ohanud ja asunud majas leiduvat avastama.

„Quinn! Kus sa oled?“ hõikas ta uuesti, tõrjudes meelest kujutluspildid rottide küüsi jäänud lapsest, kui kuulis Quinni vaikset, ent kindlat vastust: „Tulen!“

Ta põrnitses vastasseinas asuvat röögatut puhvetkappi, mille peeglid olid peaaegu kadunud järjekordse asjadevirna taha. Kõiksugu nipsasjad ja vidinad. Ja igas nurgas mitme-

suguse kuju ja suurusega pakid – mõned neist koguni avamata – kõikidelt planeedi kasutu tráni müüjatelt.

Nii palju siis kiirest koristamisest. Seda, mille kogumine oli võtnud aastaid, polnud paari päevaga võimalik välja visata. Ja mis siis? Mida paganat nad siin kolmekesi peale hakkavad? St. Mary Cove oli maaliline paik, kuid isegi siis, kui kogu see tráni välja visata, heidaksid potentsiaalsed ostjad majale ühe pilgu ja naeraks end ribadeks. Ta kahtles tõsiselt, kas kummalgi tema nõbudest oleks maja remontimiseks vajalikke vahendeid ja raha. Temal polnud neid kohe kindlasti ja see mõte paiskas Meli tagasi musta masendusse, millest ta oli püüdnud, küll vähese eduga, juba kaua välja rabelda.

Valjusti ohtes suundus ta läbi õudustemaja õue oma väikese ustava Honda juurde, et asjad tagaistmelt tuppa tuua, kui korraga tundis ta lahelt puhuvat karget, veidi puuviljalõhnalist tuult. Ei, ei mingit nostalgitsemist.

Ja seal ta oligi. Muidugi mõista tema peas, mitte isiklikult, sest kuidas pidi ta teadma, et Mel üldse seal oli ja kui jumal tahab, siis sellega see väike episood ka piirdub. Aga... tont võtaks.

Ta polnud endal lubanud mehest mõelda juba aastaid. Oli end peaaegu veennud, et sel pole enam mingit tähtsust. *Tal* pole mingit tähtsust, et see, mis nende vahel oli olnud, on niisama kindlalt minevik, nagu olid seda need ammusud suved.

„Emme, mida sa teed?”

Mel vaatas üles ja naeratas leebelt naervale verandal seisvale kümneaastasele. See laps oli tema elu, armastus ja elamise põhjus. Mõte sellest, kuidas sajandivahetuse särale olid järgnenud rasked ajad, täitis naise südame valuga. Taevas teab, et ta oli oma elus arvutult vigu teinud, kuid see kõhn viiendas

klassi õppiv punapea, kes oli toetanud käed oma kondistele, üldsegi mitte ema omadega sarnanevatele puusadele, ei olnud kindlasti üks neist.

Aga tema saamise lugu? See oli suurepärane.

„Toon asju tupp. Ja hea uudis! Sina võid koormaeslit mängida.” Tema juba ei jätnud pooleldi valmis juustukooki Baltimore'i hallitama sellal, kui nemad siin on. Või kõrvitsa-sufleed. Või...

Olgu peale, talle meeldisid tema küpsetised, kaevake või kohtusse.

Kui nad mitmesugused Tupperware potsikud olid kööki tassitud, tegi Quinn suured silmad ja raputas pead. „Me peame siin veel kõvasti koristama.”

„Sul on õigus,” vastas Mel ja avas ettevaatlikult valamukapi ukse, kust ta leidis oma suureks rõõmuks kuus pooltühja küürimispulbri purki, mitu karbitäit prügikotte, hulganisti pesukäsnaid ja sellise koguse Lysoli, et sellest piisanuks terve kruisilaeva desinfitseerimiseks. Ja mis kõige parem, kaks avamata pakendit kummikinnastega. „Küll issand oma headuses hoolt kannab,” kuulis ta oma ema ütlemas ja silmad täitusid pisaratega. „Ma ei lähe sinna,” mõtles Mel püsti tõustes ja tütrele kummikindaid, käsna ja küürimispulbrit ulatades.

„Alusta kraanikausist.” Kindad sobisid, Mel võttis prügi-koti ja suundus külmiku poole. „Selle asjanduse võtan ma ise ette.”

„Saab tehtud.” Quinn astus jalapingile, et paremini valamuni ulatuda, tõmbas kindad kätte ja asus tööle, meelekindlus igas keharakus hõõgumas... alustades valjusti ja valesti laulu muusikalist „Wicked”.

„Milline väike veidrik,“ mõtles Mel neelates. Väikest veidrikku, mõtles ta teravalt sisse hingates, kaitseks ta kogu jõust.

Eriti nende eest, kes tahtsid teha nägu, et teda pole olemas.

Tõstnud pilgu Jenny O’Hearni kaardilt, põrnitses Ryder Caldwell oma isa valges jopes selga, lastes õeldu kõrvust mööda.

„Mida sa ütlesid?“

David Caldwell pistis sulepea tagasi põuetaskusse, pöörates seejärel kindlalt, ent murelikult pilgu Ryderile, enne kui võttis jope ja riputas selle oma kabineti ukse küljes oleva nagi otsa. „Amelia jättis maja tüdrukutele.“

See polnud mingi üllatus, mõtles Ryder, tundes rinnus torget, kui ta vaatas, kuidas isa pani selga oma velvetist spordijaki, mida ta, Ryderi ema suurimaks pahameeleks, iga päev kandis, paistku päike või sadagu vihma, ja kääris üles oma sinise Oxfordi särgi varrukad. Tegelikult oli ju päris mõistlik, et Amelia Rinehart pärandas oma maja kolmele nõole, kes olid seal veetnud vähemalt üheksa või kümme suve.

Üllatav oli tema reaktsioon kuulnud uudisele. Asjaolu, et väljavaade näha Meli tekitas temas nii pika aja möödudes mingeid tundeid. Eks elus juhtu nii mõndagi. Inimesed said täiskasvanuks ja läksid oma eluga edasi.

„Kas sinuga on kõik korras?“

Ryder vaatas oma isa poole. Kuigi Davidi vibalik kuju oli varasemast rohkem küürus ja tema paksusesse tumedatesse juustesse oli sügenenud hõbedat, tundus Ryderile, et näeb enda ees oma tulevikku kolmekümne aasta pärast. Erinevalt oma

nooremast vennast Jeremyst, kes oli pärinud ema heleda naha ja punased juuksed. *Muu hulgas.*

„Muidugi, mis mul viga peaks olema?” vastas ta. Pannud Jenny kaardi kinni, tõttas ta mööda lühikest koridori tühja ooteruumi ja asetaski Evelyni lauale, et ta sellega järgmisel hommikul tegeleks. Õues, suure akna taga, oli hakanud kerget vihma tibusama. Isa oli avanud selle väikese perearstipraksise peatänavas ääres kolmekümne aasta eest ja Ryder oli pärast residentuuri lõpetamist temaga viie aasta eest liitunud, tõsi küll vastu oma ema tahtmist. Kliinik ja tema praksis olid ainsad kindlad asjad elus, mis teda ärritava regulaarsusega istuli löid. Hea, et istumine oli pehme, oli ainus, mis ta öelda võis. „Aga kuidas sa...?”

„Golf. Phil,” vastas isa tema selja tagant võtmetega kolistades. „Tema teada jõuavad nad täna või homme kohale, et otsustada, mida selle majaga peale hakata.” Ta vakatas. „Mõtlesin, et äkki sa tahad teada.”

„Kas Meli pärast?”

Isa huuli kõverdas kerge muie. „See väike tüdruk jumaldas maapinda, kuhu astusid. Ma pole kunagi näinud, et kaks last oleksid nii lähedased nagu teie kaks.”

Tõmmanud selga beežika tuulejope, mis oli peaaegu sama vana kui isa jope, pöördus Ryder vanema mehe poole, kes seisis nüüd juba ukiselävel. „See oli ammu, isa,” vastas ta, tundes süütorget, mis oli teretulnud vaheldus valule, mida ta veel aasta pärastki tundis. „Me pole sellest suvest saadik rääkinudki.” Veel üks torge. „Pärast seda, kui ta isa suri.”

„Tal on laps, Ry.”

Sel kõigil ei paistnud mingit mõtet olevat. Kuidas ja miks isa seda teadis? Ja mis sellel Ryderiga pistmist oli? „Ah et tal on laps.”

„Tüdruk on juba kümnene.”

Nüüd kostis oma kohale langevate mosaiigikildude heli. „Sa arvad, et ta on *minu oma*? Vabanda, isa, aga see pole võimalik.”

„Ma tean, et ta pole sinu, Ry,” vastas isa väsinult. Külmalt. „Ta on su venna oma.”

Ryderi pea käis ikka veel ringi, kui ta istus oma autos suure Victoria ajastu stiili jäljendava maja vastas ja teda rõhus sama raske ja rusuv koorem. Ta oli viibinud seal juba tükk aega, auto pargitud pimedasse inimtühja paika, kuhu tänavalaternate valgus ei ulatunud, ja ta ei hoolinud karvavõrdki sellest, et tiheda vihma rõskus imbus tema kontidesse. Tal ei olnud aimugi, kas väike valge Marylandi numbrimärki kandev Honda kuulus Melile või mitte ja kas köögiaknast säravad tuled tähendasid, et naine oli seal.

Koos oma tütreaga.

Sa võid kinnitada endale, et minevik on minevik. Et paratamatult muudab aeg asju või siis muutuvad need ise millekski muuks. Aga siis, mingi asi – sõna, mõte, lõhn – ja kõik see on korraga tagasi.

Isa polnud palju rääkinud, oli ainult pomisenud midagi sellest, et küll ta varsti sellest üle saab. Ryder kahtlustas, et juhtunu taga oli mingil moel tema ema. Siin polnud midagi imestada, sest noorema poja kaitsmine oli kujunenud tema kinnisideeks. Kes, kui uskuda Ryderi isa, teadis lapsest.